

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. Велико Търново, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ГАЛИНА КОСЕВА Въззивно гражданско дело № 20234000500271 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 151/13.04.2023г. по гр. д. №763/2022г. ОС- Плевен е отхвърлил предявения от Ц. П. Л. от с. Ставерци, Община гр.Долна Митрополия, *****, ЕГН *****, чрез адв. С. Б. от АК- Плевен, иск с правно основание чл.439 от ГПК, за признаване на установено, че Ц. П. Л. не дължи на ДФ „Земеделие“ гр.София, ЕИК 121100421, чрез Изпълнителния директор Г. Щ. Т., следните вземания: сумата от 64 183,48лв., от които 28 946лв. – главница, 27 157,38лв. лихви, 463,31лв. неолихвяема сума, такси и разноски по изпълнението- 463,31лв. и такса в полза на ЧСИ в размер на 4 358,30лв., за които суми е образувано изп. дело № 510/2013г. по описа на ЧСИ Н. В., рег. № 814 при КЧСИ с район на действие Района на ОС- Плевен поради погасяването им по давност към 27.09.2022г., като неоснователен.

Присъдени са и разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника- НАП гр.София, бул. Княз Дондуков № 52- Отдел частни държавни вземания.

Решението е обжалвано от Ц. П. Л., чрез адв. С. Б., като постановено в нарушение на материалния закон, на процесуалните правила и необосновано. Излагат се съображения, че неправилно и в противоречие на съдебната практика съдът приел за прекъсващи давността подадената молба от 30.03.2018г. с искане за налагане на запор на банкови сметки на длъжника и

реализирането на изпълнителния способ от 23.04.2018г. с изпращане на заповното съобщение, по смисъла на т.10 от ТР № 2/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС. Неправилно било прието също, че към момента на подаване на ИМ по настоящето дело- 25.10.2022г., са предприети действия, с които е прекъсната давността по смисъла на т.10 ТР № 2/26.06.2015г. т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС: писмо до УниКредит Булбанк, с което е извършено уведомление за извършено частично погасяване на задължението- с платежно нареждане от 05.05.2020г. е преведена сума от 161,76 лв. /частично плащане/; с молба от 24.06.2021г. вискателя е направил искане на основание чл.442 от ГПК да бъде наложен запов върху налични банкови сметки на длъжника, ако такива са налице; с молба от 26.09.2022г. е направено искане от вискателя да бъде наложен запов върху вземането на длъжника от трудовото правоотношение. Неправилно съдът приел, че всички изброени действия и приложения способи прекъсват давността, съобразно посоченото ТР. Прекратяването на изпълнителното производство по перемция ставало по право, новата давност започвала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие, като всички предприети изпълнителни действия били обезсилени по право.

Претендирано е обжалваното решение да бъде отменено, предявеният иск да бъде уважен и да се присъдят разноси.

Апелативен съд- Велико Търново, като взе предвид данните по делото и възраженията във въззивната жалба, съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

За да постанови съдебният акт ОС- Плевен е изложил съображения, че предявеният иск по чл. 439 ГПК е неоснователен, тъй като: от образуването на изп. дело № 510/2013г. на ЧСИ Н. В., рег. № 814 при КЧСИ до 26.06.2015г. давността е прекъсната поради висящността на изпълнителното дело /ТР 3/28.03.2023г. по т.д. № 3/2020г. /; молбата от 30.03.2018г. с искане на запов по банкови сметки на длъжника и реализирането на изпълнителния способ от 23.04.2018г. с изпращане на заповното съобщение е прекъснала давността по смисъла на т.10 от ТР № 2/26.06.2015г., по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС ; към момента на подаване на ИМ по настоящето дело- 25.10.2022г., са предприети действия прекъсващи давността; извършен е превод за частично погасяване на задължението- с платежно нареждане от 05.05.2020г. е преведена сумата от 161,76лв.- частично плащане; с молба от 24.06.2021г. от вискателя е направено искане на основание чл.442 от ГПК да бъде наложен запов върху налични банкови сметки на длъжника, ако такива са налице; с молба от 26.09.2022г. е направено искане от вискателя да бъде наложен запов върху вземането на длъжника от трудово правоотношение. Всички изброени действия и приложения способи прекъсват давността по смисъла на т.10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и към датата на депозиране на исковата молба не са налице предпоставките за настъпване на петгодишна погасителна давност на вземанията, предмет на настоящото производство и предявеният отрицателен установителен иск по

чл. 439 от ГПК.

Изводите на първата инстанция се споделят от въззивният съд, постановени са въз основа данните по делото и съобразени с тълкувателната практика на ВКС.

Задължението на длъжника произтича от: изпълнителния лист от 23.09.2013г. по ч.гр.д. № 1593/ 2013г. по описа на РС - Плевен и изпълнителен лист от 09.01.2015г. по ч.гр.д № 5304/2015г. по описа на РС - Плевен, двата издадени в полза на Държавен фонд „Земеделие“. За събиране на вземанията по тези изпълнителни листи по молба на НАП е образувано изпълнително дело № 20138140400510 при ЧСИ Н. В. с рег. № 814 и район на действие ОС - Плевен.

Ищецът не оспорва съществуването на изискуемо вземане в претендиращия размер, възникнало на предявеното основание, нито твърди, че го е заплатил. Оспорва само правото на принудително изпълнение за паричните вземания, предмет на изпълнителните листи и изпълнителното дело, позовавайки се на изтекла погасителна давност: изпълнителното дело било прекратено поради неизвършване на изпълнителни действия от 02.04.2015г. /последното плащане по изпълнителното дело/ до 02.04.2017г.; исканията за изпълнителни действия от 30.03.2018г. не пораждали правни действия и не прекъсвали давността, поради което новата погасителна давност започнала да тече от 02.04.2015г. и до настоящия момент е изминал период от време повече от 5 години, през които от страна на ЧСИ не са извършвани валидни изпълнителски действия, насочени към реализиране на принудителното изпълнение, които да прекъсват погасителната давност.

Във въззивната жалба отново се твърди, че новата давност започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие- 02.04.2015г., като след перемцията на изпълнителното производство всички предприети по него изпълнителни действия били обезсилени по право.

Въззивната инстанция счита за неоснователни горепосочените твърдения за изтекла 5- годишна погасителна давност и споделя становището, че давността не е изтекла, тъй като съобразно: ТР № 3/28.03.2023г. по т.д. № 3/2020г. ОСГТК, ВКС погасителната давност не тече докато трае изпълнителния процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани преди приемането на ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, каквото е изпълнителното дело в случая, образувано на 18.10.2013г. по първия изп. лист, след което с молба от 21.03.2015г. е присъединен и изпълнителният лист от 09.01.2015г.; съобразно т. 10 от тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК, давността се прекъсва с всяко действие за принудително изпълнение, като новата давност тече от момента на прекъсването, а не от изтичане на двугодишния срок на премирането.

В случая от образуването на изп. дело № 510/2013г. на ЧСИ Н. В., до

26.06.2015г., давността е прекъсната поради висящността на изпълнителното дело. Давността е 5- годишна и не е изтекла от 26.06.2015г. /или от сочената от жалбоподателя дата 02.04.2015г./ до 2018г., когато отново е прекъсната с молба от 30.03.2018г. за запор по банкови сметки на длъжника и реализирането на изпълнителния способ- налагането на запор в изпълнително производство, което съгласно т. 1 ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника и прекъсва давността, тъй като с него започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес. Съгласно разпоредбата на чл. 116 б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение и когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, както в случая, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ- той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист, като единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че следва да образува новото искане в ново- отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело- във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.

Видно от данните по делото с платежно нареждане от 05.05.2020г. е извършен превод за частично погасяване на задължението на жалбоподателя- за сумата 161,76лв.; с молба от 24.06.2021г. от взыскателя е направено искане на основание чл.442 от ГПК да бъде наложен запор върху налични банкови сметки на длъжника; с молба от 26.09.2022г. е направено искане от взыскателя да бъде наложен запор върху вземането на длъжника от трудово правоотношение. Всички изброени действия и приложения способности прекъсват давността по смисъла на т.10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и същата не е изтекла, както е приел и първоинстанционният съд.

Предвид гореизложеното, като правилно и законосъобразно, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Разноски: С оглед изхода на делото на жалбоподателят не се дължат разноски. Ц. П. Л. следва да заплати на ДФ „Земеделие“ гр.София, разноски за въззивната инстанция- юристконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 151/13.04.2023г. по гр. д. №763/2022г. на ОС- Плевен.

ОСЪЖДА Ц. П. Л. от с.Ставерци, Община гр.Долна Митрополия, ***** , ЕГН ***** да заплати на ДФ „Земеделие“ гр.София, ЕИК

121100421, разноси за въззивната инстанция- юристконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника- НАП гр.София, бул.Княз Дондуков № 52 - Отдел частни държавни вземания.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____